

Győri Ítéltábla

Mf.V.30.013/2021/6.

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Börzsönyiné dr. Kiricsi Szilvia pártfogó ügyvéd (Cím7) által képviselt Felperes1 (Cím2) felperesnek Keresztesiné dr. Velekei Ildikó Judit ügyvéd (Cím8.) által képviselt Alperes1 (Cím1) alperes ellen munkaviszony megszüntetése iránt indított perében a Szombathelyi Törvényszék 2021. január 11. napján kelt 1.M.70.102/2020/16-I. szám alatti ítélete ellen a felperes részéről 17. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperes részére 33.128 (harmincháromezer-százhuszonnyolc) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

Az ítéltábla megállapítja, hogy a felperes a teljes pártfogó ügyvédi munkadíj megfizetésére köteles.

A feljegyzett 106.000 (százhatezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú bíróság az elsőfokú eljárásban rendelkezésre álló bizonyítékok alapján állapította meg a tényállást.

[2] A felperes az alperes jogelődjével 2003. augusztus 29-én kötött határozatlan idejű munkaszerződést segédmunkás munkakörre, a cím9 alatti telephelyen történő munkavégzésre. A munkaszerződés 4. pontja rögzítette, hogy a felperes munkaköri feladata a telepi munka, takarítás, hulladékválogatás és az ezen kívül minden olyan tevékenység és feladat, amellyel a munkahelyi vezetője megbízza. A felperes közvetlen vezetője Név1 telepvezető, míg vezetője Név2 hulladékgazdálkodási osztály vezetője volt. Az alperes 2020. augusztus 6-án kelt és augusztus 11-én jogerősé vált határozatában a felperessel szemben a KSZ 49.3. §-a alapján igazgatói figyelmeztetést és a 2020. évre járó 13. havi munkabér keretében nyújtott javadalmazás 50 %-os mértékben történő megvonását alkalmazott. A határozat indokolása szerint a felperes 2020. július 9-én a délelőtti műszakban a kiadott aznapi munkafeladatot

nem végezte el, nem kezdte meg, továbbá az 5 óra 40 perc munkakezdési időpont helyett 6 óra 33 perckor érkezett a munkahelyre, valamint a megérkezést követően több mint 1 óra és 45 percen keresztül magáncélú tevékenységet végzett. A határozatban az alperes felhívta a felperes figyelmét, hogy a jövőben tartózkodjon a hasonló cselekményektől és arról is tájékoztatta, hogy ellenkező esetben súlyosabb joghátrányt alkalmazhat.

[3] Az alperesnél 5 óra 40 perctől 14 óráig 3 fős délelőtti, 9 óra 40 perctől 18 óráig 1 fős délutáni, míg szombati napokon 6 órától 14 óráig 1 fős hétvégi műszak került kialakításra. A felperes közvetlen vezetője a délutáni műszak alatt 16-18 óra között, illetőleg a szombati műszakban 6-14 óra között elérhető volt telefonon. Az alperes július hónapban elkészítette és a felperessel közölte a 2020. augusztusi munkaidőbeosztást, amely szerint a felperes augusztus 10-én és 11-én szabadságát töltötte, majd 12-én a délutáni műszakba, míg tanú2, tanú1 és tanú3 munkavállalók a délelőtti műszakba kerültek beosztásra.

[4] A felperes 2020. augusztus 3-án Név1-nél írásban bejelentette, hogy a délutáni műszakot és a szombati túlórákat nem tudja elvállalni, mert a délutáni műszakban 16 óra és 18 óra között, valamint a szombati műszakban nincs felettes személy a telephelyen, akihez a korábbi fegyelmi határozat miatt kialakult bizonytalan munkavégzése során utasításért fordulhat. Név1 Név2-nak továbbította a bejelentést, aki arról tájékoztatta a felperest szóban, hogy az eredeti beosztás szerint kell a munkáját elvégeznie. A felperes 2020. augusztus 12-én Név1 és Név2 részére áthelyezési kérelmet terjesztett elő arra vonatkozóan, hogy a cím9 úti hulladékudvar helyett a közigazgatási csoporthoz (folyókázókhoz) szeretne áthelyezést kérni. Név2 még ezen a napon szóban tájékoztatta a felperest arról, hogy az áthelyezési kérelme elutasításra került. 2020. augusztus 12-én a felperes a munkabeosztásától eltérően a délelőtti műszakba vette fel a munkát. Ekkor Név1 felhívta a figyelmét arra, hogy délutáni műszakba került beosztásra, valamint, ha a délutáni műszakban a munkát nem veszi fel, annak következménye lesz. A felperes a délutáni műszakot nem vette fel, a munkahelyét 14 óra 3 perckor elhagyta, ezért az alperes aznap tanú1 munkavállalót osztotta be a délutáni műszakba és részére rendkívüli munkaidőben való munkavégzésért külön díjazást állapított meg.

[5] A peridőszakban hatályos KSZ 36.4. pontja alapján a munkáltató rendkívüli felmondással megszüntetheti annak a dolgozónak a munkaviszonyát, aki a munkavégzést jogos ok nélkül megtagadja.

[6] Az alperes a felperes munkaviszonyát 2020. augusztus 13-án kelt és 14-én közölt azonnali hatályú felmondással megszüntette a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 78. § (1) bekezdés a) és b) pontjai és a KSZ 36. 4. 6 francia bekezdése alapján. Az indokolás tartalmazta, hogy az egy hónapra, előre közölt munkaidőbeosztást a felperes nem vette figyelembe, továbbá augusztus 12-én 14 óra 03 perckor engedély nélkül elhagyta munkahelyét, távolmaradását nem igazolta.

[7] A felperes az azonnali hatályú jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként pontosított kereseti kérelmében bruttó 606.000 forint elmaradt jövedelem és 4 havi távolléti díjnak megfelelő bruttó 719.120 forint végkielégítés megfizetését és a pártfogó ügyvédi díjának megállapítását kérte. Hivatkozott arra, hogy a jogviszonya 17 évig állt fenn, a fegyelmi eljárás miatt nem tudta megfelelően végezni a

munkáját, folyamatos támadások érték. 2020. augusztus 3-án jelezte közvetlen felettesének, hogy a délutános és a szombati műszakot azért nem tudja vállalni, mert nincs utasítást adó személy a telephelyen. Augusztus 12-én felvette a munkát a délelőtti műszakban, ezt az alperes nem kifogásolta. Ugyanezen a napon áthelyezését is kérte, amire választ nem kapott. Az alperes a munkaidőbeosztást nem közölte vele, és nem figyelmeztették arra sem, hogy amennyiben a telephelyet elhagyja, annak milyen következményei lesznek.

[8] Alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. A kereset jogalapját vitatta, míg az összegszerűségét nem. Perköltsége megállapítását a csatolt költségjegyzék alapján 53.300 forintban Áfa körbe nem tartozóan kérte megállapítani. Hivatkozott az Mt. 78. § (1) bekezdés, a KSZ 36. 4. pont 6. francia bekezdésére. Előadta, hogy a felperes a munkavégzést jogos ok nélkül tagadta meg. A munkaidőbeosztás előzetesen megküldésre került részére, azt a többi munkavállaló aláírta, azonban a felperes nem. A felperes tudta, hogy délutános műszakba kerül beosztásra, hiszen augusztus 3-án erre vonatkozóan kérelmet terjesztett elő. 2020. augusztus 12-én 14 óra 03 perckor távozott a munkahelyéről, a távolléte igazolására dokumentumot nem nyújtott be. Mind Név1, mind Név2 felperes felettesei többször figyelmeztették a felperest arra, hogy a munkáját az eredeti munkaidőbeosztás szerint kell elvégezni, az eltávozásnak következményei lesznek. Az alperes már a 2020. augusztus 6-án kelt határozatában hátrányos jogkövetkezményt alkalmazott a felperes egyéb kötelezettségeire tekintettel és a határozat tartalmazta, hogy a munkaszerződésben meghatározottak szerint, a felettesei utasításának megfelelően köteles munkáját elvégezni, melynek hiányában súlyosabb joghátrányt is alkalmazhat az alperes. Kifejtette azt is, hogy a vezetők elérhetőek voltak a délutános és szombati műszakban is.

[9] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, kötelezte a felperest 53.300 forint perköltség megfizetésére. Megállapította, hogy a teljes pártfogó ügyvédi munkadíjat a felperes viseli és a feljegyzett 79.507 forint illeték állam terhén marad. Az elsőfokú ítélet indokolása tartalmazta az Mt. 52. § (1) bekezdés *a)*, *b)* és *e)* pontjaira, a 78.§ (1) bekezdés *a)* és *b)* pontjaira, a 97. § (4) bekezdésére, továbbá a Kúria azonnali hatályú felmondások joggyakorlatát elemző csoport összefoglaló jelentésére történő utalást. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperessel közlésre került a 2020. augusztusi munkaidőbeosztás. Ezt a tényt erősíti a felperes 2020. augusztus 3-i kérelme. Az alperes Név1on és Név2on keresztül felhívta a felperes figyelmét arra, hogy az eredeti munkabeosztás szerint kell a munkáját ellátni, annak el nem végzése jogkövetkezményt von maga után. Név1 és Név2 jelenlétében került közlésre 2020. augusztus 12-én az is, hogy más munkakört a felperes részére az alperes nem tud biztosítani. Mindezek alapján a felperes kényszerhelyzetbe hozta az alperest azzal, hogy 2020. augusztus 12-én az elrendelt délutános műszakja helyett délelőtti vette fel a munkát, melyhez az alperes nem járult hozzá és helyette tanúlet kellett beosztania. A beosztott munkavállaló részére figyelemmel arra, hogy délelőtti is munkát végzett rendkívüli munkavégzésért járó ellenértéket kellett kifizetnie. Mindezek alapján egyértelműen megállapítható, hogy a felperes nem került áthelyezésre más munkakörbe, nem engedélyezte a munkarend módosítását részére, és azt sem, hogy a munkáját a délelőtti műszakban végezze el. A felperes munkaköri leírása tartalmazta a munkaköri feladatait. A közvetlen munkahelyi vezetője a délutános műszakban és a szombati napon is elérhető volt. A felperes munkavégzés-megtagadása és a délutános műszakban történő munkavégzésre vonatkozó kifogása is alaptalan volt. Kitért arra is az elsőfokú bíróság, hogy az Mt. 78. § (1) bekezdés *a)* és *b)* pontjaira történő hivatkozása esetén a bíróság a jognyilatkozatokat annak tartalma alapján bírálja el, így ebből megállapítható, hogy az azonnali hatályú felmondásra az Mt.78. § (1) bekezdés *a)* pontja alapján került sor, azaz felperesi köteleességszegésre tekintettel.

[10] A felperes a törvényes határidőben, 17. sorszám alatt benyújtott fellebbezésében elsődlegesen a polgári perendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383. § (2) és (3) bekezdései alapján kérte az elsőfokú határozat megváltoztatását, és a keresetének történő helytadást, míg másodlagosan a Pp. 381. §-a alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését. Mindezen túlmenően kérte az első- és másodfokú eljárásban felmerült pártfogó ügyvédi díjának megállapítását is a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. §-a alapján. A másodfokú bíróság felülvizsgálati jogkörét a Pp. 369. § (3) bekezdés *a) c) és d)* pontjai alapján jelölte meg. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a becsatolt bizonyítékokat helytelenül értékelte és a bizonyítékok értékelését követően helytelen jogi következtetésre jutott. A felperes a munkát elvégezte, azt az alperes elfogadta. A munkaidőbeosztás megváltoztatása iránti igényét jelezte, de az alperes az együttműködési kötelezettségét megsértve nem válaszolt a kérelemre. Az alperes okszerűtlen és aránytalan jogkövetkezményt alkalmazott. Álláspontja szerint az alperes teremtett olyan helyzetet, amely miatt jogos a délutános műszakba osztással kapcsolatos aggodalma. A megelőző eljárás dokumentuma alapján egyértelműen megállapítható, hogy a munkáltató a több évig folytatott gyakorlatától eltérően percről percre kívánta elszámoltatni. Sem a munkaszerződés, sem a munkaköri leírás nem ad annyira pontos leírást, hogy percről perce lebontva megállapíthatóak legyenek a munkafázisok, feladatok. Ezt a visszás helyzetet szerette volna elkerülni azzal, hogy a délelőtti műszakban kívánt dolgozni a felelős vezető jelenlétében. Kifogásolta a KSZ 36.4. pont 6. francia bekezdésére hivatkozást, mert jelen eljárásban nem volt szó jogos ok nélküli munkavégzés megtagadásáról. Panaszkolta az elsőfokú ítéletnek a kúriai joggyakorlatilelemző csoport összefoglaló véleményére történő hivatkozását az Mt. 78. § *a) és b)* pontjai körében.

[11] Az alperes 5. sorszám alatti fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú határozat helybenhagyását kérte figyelemmel arra, hogy sem megváltoztatásra, sem hatályon kívül helyezésre nem merült fel körülmény. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, széles körű bizonyítást folytatott le, abból helytálló következtetést vont le, a jogi következtetés pedig az alkalmazott jogszabályoknak megfelel. Kérte a másodfokú perköltsége megfizetését az alapeljárásban csatolt 6/A. alatti költségjegyzék szerint.

[12] A felperes fellebbezése az alábbiak szerint nem megalapozott.

[13] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó eljárási szabálysértés, valamint az anyagi pervezetés nem megfelelőisége nem merült fel az elsőfokú eljárás vonatkozásában. A másodfokú bíróság a felülbírálati jogkörét az erre irányadó fellebbezési kérelemre és ellenkérelemre tekintettel azok korlátai között gyakorolta a Pp. 369. § (3) bekezdés *a), c) és d)* pontjai szerint. A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a szükséges mértékben feltárta, a bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat okszerűen értékelte, jogi érvelése és az anyagi jogszabályok alkalmazása megfelelő volt.

[14] Alaptalan a felperes azon hivatkozása, hogy a közölt műszakbeosztással szemben jogosult volt a délelőtti munkavégzésre, mert annak módosítását az alperestől előzetesen kérte, a megelőző fegyelmi eljárásban történt percről percre történő elszámoltatás miatt nem volt biztos a sem a munkaköri leírásában, sem a munkaszerződésében pontosan meg nem

foglalmazott munkafeladataiban, a délutános és a szombati műszakban közvetlen felettese nem volt. A délelőtti munkavégzését az alperes elfogadta és nem kifogásolta.

[15] A másodfokú bíróság kiemeli, a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján egyértelműen megállapítható volt, hogy az alperes a felperessel a munkabeosztást előzetesen közölte, mind a munkaszerződés, mind a munkaköri leírás tartalmazta a munkafeladatokat, a délutános és a szombati műszakban is a kifogásolt időszakban a közvetlen felettes elérhető volt. A másodfokú bíróság megjegyzi, hogy az Mt. 96. § (1) bekezdése alapján a munkarendet a munkáltató állapítja meg. Az Mt. 97. § (5) bekezdése engedélyezi a munkáltató részére azt, hogy a közölt munkaidőbeosztást módosítsa a gazdálkodásában, vagy működésében előre nem látható körülmény felmerülése vagy a munkavállaló írásbeli kérésére. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján azonban nem lehetett megállapítani, hogy a felperes kérelmére az alperes a közölt munkabeosztást módosította volna. Név1 és Név2 tanúvallomásai sem támasztotta ezt alá. Alaptalan volt a felperes azon hivatkozás is ebben a körben, hogy a délelőtti munkavégzést az alperes elfogadta. Az alperes a felperes felettesei útján felhívta a felperes figyelmét arra, hogy a munkabeosztás szerinti munkavégzéstől eltérő munkavégzésnek következményei lesznek, illetve augusztus 13-án emiatt azonnali hatályú felmondással is élt. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes köteles volt a délutános műszakban a munkáját elvégezni. A felperes e kötelezettségének a felek által sem vitatottan szándékosan nem tett eleget. A felperes fenti cselekedetével az Mt. 52. § (1) bekezdés *a) b) és e)* pontjaiban meghatározott kötelezettségeket megsértette, így a munkáltató által előírt helyen és időben munkaképes állapotban nem jelent meg, a munkaidő alatt a munkáltató részére nem állt rendelkezésre és munkatársaival sem működött együtt.

[16] A felperes kifogásolta azt is, hogy az előzményként megjelölt fegyelmi eljárás miatt a kötelezettségszegés az azonnali hatályú felmondással nem volt arányos, annak nem volt okszerű indoka sem. Ebben a körben az Mt. 78. § (1) bekezdés *a)* pontja alapján vizsgálta az elsőfokú bíróság azt, hogy a felperesi hivatkozások (a munkavégzés percről percre történő elszámoltatása, a kérelem szóbeli elutasítása, illetőleg közvetlen felettes jelenlétének hiánya) a lényeges és jelentős mértékű kötelezettségszegést mentik-e. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján helyesen állapította meg, hogy a közvetlen felettes telefonon elérhető volt. Ezt a felperes maga sem vitatta. A felperes írásbeli kérelmére alperes szóban nyilatkozott, ezzel a munkáltató az együttműködési kötelezettségét nem sértette meg, mert írásbeli közlési kötelezettségét a jogszabály nem ír elő. Mindezek alapján a felperes lényeges kötelezettséget jelentős mértékben szándékosan szegte meg, az azonnali hatályú felmondás arányos és okszerű munkáltatói intézkedés volt a KSZ 36.4. pont 6. francia bekezdésére történő hivatkozás hiányában is.

[17] A felperes kifogásolta a Kúria joggyakorlat elemző csoport összefoglaló véleményére történő utalást. Kifejti a másodfokú bíróság, az elsőfokú bíróság a bírói gyakorlatnak megfelelően mondta ki azt, hogy nem a jogszabályhelyek pontos megjelölése, hanem a jognyilatkozatok tartalma alapján ítélandó meg a felek közötti jogvita.

[18] A másodfokú bíróság a felperes fellebbezését a Pp. 376. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és a megalapozatlan fellebbezésre tekintettel az elsőfokú ítéletet a Pp. 383. § (1) bekezdésére és a (2) bekezdés első fordulatra tekintettel helyes indokaira figyelemmel helybenhagyta.

[19] Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp. 383. § (5) bekezdése, a 81. § (5) bekezdése, a 82. § (1) és (3) bekezdései, a 83. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. §-a alapján köteles az alperes jogtanácsosi díjból álló perköltségének viselésére a csatolt költségjegyzék szerinti mértékben.

[20] A másodfokú bíróság a Pp. 383. § (6) bekezdése, a 101. § (1) bekezdése és a 102. § (1) bekezdése értelmében rendelkezett az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdése és a 46. § (1) bekezdése értelmében megállapított összegű feljegyzett fellebbezési illetéknek az állam általi viseléséről figyelemmel arra, hogy a pervesztes felperes a Pp. 525. §-a és a munkavállalói költségkedvezmény megállapítására és érvényesítésének szabályairól szóló 73/2009. (XII. 22.) IRM rendelete alapján munkavállalói költségkedvezményben részesülést.

[21] A Pp. 365. § (1) bekezdése értelmében az ítélettel szemben nincs helye fellebbezésnek.

Győr, 2021. június 8.

Dr. Bartus Erika sk.

Dr. Bors Szilvia sk.

Dr. Mózsai Gábor sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró